

Redactioneel

door Ilona Seure

Deze Nieuwsbrief gaat over gebeurtenissen die diepe impact maken in het leven van mensen. Als eerste een bijzonder verhaal van het Homeplacement team, het team dat haar uiterste best doet om kinderen weer met hun ouders te herenigen. Door de 'niet-opgeven mentaliteit' van Navajeevan wordt Ramu na 5 jaar dan toch nog herenigd met zijn ouders: een emotionele gebeurtenis. Loes en Inge en de meisjes van Sethu en Naveena moesten juist afscheid van elkaar nemen... niet makkelijk.. vergeten zullen ze elkaar niet. Mark Bos schrijft over Slumdog Millionaire en op de laatste pagina vindt u ons financieel jaaroverzicht. Wij wensen u weer veel leesplezier!

Na 5 jaar weer thuis

door Navajeevan

Wanneer kinderen bij Navajeevan terechtkomen, wordt altijd geprobeerd de ouders weer terug te vinden. Dat dit niet altijd gemakkelijk is, kunt u lezen in onderstaand verslag.

Naam van het kind:	Muddangula Ramu
Datum vertrek van huis:	24 juli 2003
Datum terugkeer thuis:	26 april 2008
Leeftijd:	12 jaar

De familie van Ramu bestaat uit hemzelf, zijn ouders en zijn oudere zus. Zijn familie leeft van het verpulveren van steen. Dit is zeer zwaar werk. Als de hele familie meewerkt, dan wordt er net 1500 Roepies per maand verdiend (ongeveer 30 euro). De ouders zijn liefdevol en houden veel van hun kinderen.

Ramu zat in de derde klas van een katholieke basisschool, toen zijn vader hem op een dag 50 roepies gaf voor de bioscoop. Ramu ging vol plezier huppelend en spelend op weg. Toen hij bij de bioscoop aankwam, realiseerde hij zich plotseling dat hij zijn geld verloren was. Hij was bang om naar huis terug te keren en liep daarom langzaam in de richting van het station. Daar zat hij een tijdje. Vervolgens stapte hij op de trein. Deze bracht hem naar Bangalore. Na een week op het perron doorgebracht te hebben, werd hij op 30 juli 2003 naar het project van Don Bosco in Bangalore gebracht. (Red. Dit project heeft een hulpdienst op het station van Bangalore.) Na een gesprek met het kind werd duidelijk dat hij uit Andhra Pradesh kwam. Daarom werd hij naar Navajeevan in Vijayawada gestuurd. Hier ging hij naar een Engelstalige school van Don Bosco. Tegelijkertijd werd er door Navajeevan intensief gezocht naar de familie van Ramu

De ouders van Ramu waren ook intensief naar hem op zoek en gaven veel geld uit aan hun zoektocht. Zo raadpleegden zij meerdere paranormaal begaafden. Dit leidde echter niet tot het gewenste resultaat. De vader van Ramu raakte depressief vanwege de verdwijning van zijn zoon.

Noch Navajeevan, noch de ouders van Ramu slaagden er niet in Ramu met zijn ouders te herenigen. De zoektocht naar familie werd een tijdje gestaakt, maar kwam opnieuw op gang in 2006, door hulp van Father

Michael. Er werd gezocht in verschillende plaatsen in Andhra Pradesh, helaas zonder resultaat.

In 2008 werd een laatste poging ondernomen in de dorpen rondom Bangalore, omdat Ramu daar was gevonden. Een medewerker van het home placement team meneer Eliya, las alle namen van dorpen voor in het gebied rondom Bangalore. Toen de naam Vikarabad werd genoemd, meende Eliya een kleine verandering in de gezichtsuitdrukking van Ramu waar te nemen. Hij zag dit als een aanwijzing en reisde met Ramu naar Vikarabad. De jongen zei dat er een tempel in de buurt van zijn huis stond. Men wees hen de weg naar de

tempel en vanaf daar nam Ramu het over. Hij keek niet meer op of om en liep rechtstreeks naar een huis toe. Ramu schreeuwde: 'dit is het!'. Alleen, het huis zat op slot....

Meneer Eliya begon rondvraag te doen in het dorp. Niemand herkende het kind, aangezien hij vijf jaar geleden het dorp al had verlaten. Uiteindelijk werd hij herkend door een tante. Zij vertelde hem dat zijn ouders aan het werk waren en die avond terug zouden keren. Bij zonsondergang kwam deze lange zoektocht tot een eind. Toen de ouders hun zoon zagen, waren ze dolgelukkig. Tranen liepen over hun wangen. En niet alleen zij waren geëmotioneerd, ook de burens en medewerker van Navajeevan moesten een traan

wegpinken. De blijdschap werd gedeeld door een artikel in de plaatselijke krant en een uitzending op de televisie. Op dit moment gaat Ramu naar school en is heel gelukkig bij zijn ouders thuis.

Onze laatste week bij Navajeevan

door Inge Penterman en Loes Geurts

Vijf maanden lang hebben we gewerkt bij Navajeevan, op de meisjesprojecten Sethu en Naveena. De dag van aankomst kunnen we ons nog herinneren als de dag van gisteren. Zo begin je op Sethu en Naveena en leer je allemaal nieuwe mensen kennen en zo moet je weer afscheid nemen van iedereen die je in die korte tijd zo dierbaar is geworden. Maar ja, er is een tijd van komen en gaan, dus ook afscheid nemen hoorde er bij. Onze laatste week op Sethu en Naveena zag er als volgt uit:

Op maandagochtend zijn we naar de verfwinkel gegaan om verf te kopen voor het speeltuintje van Sethu. Het speeltuintje, dat we hebben laten sponsoren door onze vrienden en familie, ziet er naar ons idee erg leuk uit maar kon nog wel wat vrolijke kleurtjes gebruiken. De muur was grijs en vuil, dus een likje verf was welkom!

Nadat we liters verf hadden ingeslagen zijn we vervolgens de hele middag bezig geweest. De hele muur hebben we schoongemaakt en lichtblauw geverfd. Het was erg warm 's middags maar gelukkig waren de kindjes behulpzaam en hebben ze zelfs een soort van zonnenscherm voor ons gemaakt.

Na het verven hebben we opgeruimd en zijn we teruggegaan naar Naveena om onze spullen te pakken voor onze logeerpartij op Sethu. We hadden de meisjes al een hele tijd geleden beloofd een nachtje te blijven slapen maar het was er nooit van gekomen. In onze laatste drukke week moesten we dit toch nog even erin proppen. Het was erg indrukwekkend, vijftig meisjes slapende in zo'n kleine ruimte: naast en op elkaar op een dun matje zonder kussens. Dat heb je in Nederland zo niet. Omdat er op Sethu helemaal geen matrassen zijn hebben wij toen ook op zo'n matje geslapen. We hadden verwacht dat we de dag erna enorme spierpijn zouden hebben, maar eigenlijk hebben we erg goed geslapen.

De dag erna werden we al vroeg wakker gezien om vijf

uur 's ochtends, heel Sethu al in rep en roer was. We zouden namelijk die dag naar "Disneyland" gaan om te gaan ZWEMMEN!! Met de bus van Navajeevan en vijftig meisjes en staffmembers naar het park waar we een hele dag hebben gezwommen. Verschillende meisjes hadden nog nooit gezwommen, vooral de kleintjes. Deze bleven bang aan de kant staan en durfden niet in het water. Maar toen we samen gingen durfden ze gelukkig wel een beetje. Ze klampten zich goed aan ons vast en hadden veel plezier. Ook de oudere meisjes hadden erg veel plezier en spetterden vrolijk rond en gingen van grote glijbanen. Na afloop hebben we nog een ijsje gegeten en de dag was helemaal GESLAAGD!

De woensdag was weer een drukke dag: we hebben tekeningen gemaakt op de muur en deze vervolgens omlind met zwarte verf. Met behulp van een van de staffmembers was het, na een hele dag in de brandende zon, een erg mooi resultaat geworden met bloemen, zonnetjes en vlinders. Deze dag begonnen we al een beetje tegen het afscheid aan te hikken. Toen we op het punt stonden om na het verven naar huis te gaan vroeg één van de meisjes aan Loesy of ze het adres van haar moeder wilde opschrijven. Ze wilde namelijk graag naar huis. Dit waarschijnlijk gezien het feit dat veel kindjes met de kerstdagen naar huis gingen. Maar van haar wisten ze niet waar haar ouders zijn en waar haar huis is, dus Loesy kon haar helaas geen adres geven. Hier was ze erg verdrietig over. Vervolgens vertelde een van de andere meisjes ons, dat het meisje verdrietig was omdat ze niet naar huis kon maar ook omdat mummy (Loesy) en daddy (Inge) nu ook nog eens weggingen. Op dat moment vonden we het echt niet leuk dat we al zo snel weg zouden gaan. Het afscheid kwam toen wel heel dichtbij.

Donderdag zijn we de hele dag bezig geweest met onze spullen bij elkaar pakken en vooral onze kamer op Naveena leeg halen. Hierdoor werd het op Naveena ook nog eens extra duidelijk dat we weggingen. Dit leverde weer tranen op bij Roshan en Amma en ook bij ons.

Vrijdag was het dan echt zo ver, ons afscheid op Sethu en Naveena en ons vertrek uit Vijayawada. 's Morgens eerst ons laatste ontbijtje gegeten op Naveena (lekkere puri) waarna we naar Sethu zijn gegaan. Daar was het meteen een drukte gezien we met de meisjes nog de muur van de playground af wilden maken. De meisjes van Sethu hebben alle tekeningen mooie kleuren gegeven en met verf hebben we onze handen op de muur gezet. Het eindresultaat was super!

We hebben hierna onze verlate Sinterklaas cadeautjes uitgedeeld aan alle Sethu meisjes. En toen startte de afscheidsfeestje. Bijna alle kindjes van Sethu en Naveena waren er en ook Fr. Ignatius was er om afscheid te nemen. Ze hebben nog wat lieve woorden gezegd, gedanst, cadeautjes overhandigd en vervolgens moesten we dan echt gedag zeggen. We hielden het niet droog en hebben heel wat tranen gelaten. Op Yuva Bhavan hebben we nog afscheid genomen van Fr. Koshy en alle anderen. Daarna zijn we met de jeep naar het station gebracht waar twee medewerkers van Navajeevan ons op de trein hebben gezet naar Calcutta, van waaruit we vier weken zouden gaan rondreizen door India om vervolgens weer terug te gaan naar Nederland.

We denken nog vaak terug aan de vijf fantastische en onvergetelijke maanden bij Navajeevan. En de meisjes van Sethu en Naveena en alle anderen van Navajeevan hebben we voor altijd in ons hart gesloten.

Colofon:

Uitgave van **STICHTING VRIENDEN VAN NAVAJEEVAN**
Coxlaan 40
1695 HH Blokker
Telefoon: 023 5382269 / 06 53581543
E-mail: info@vrienden-van-navajeevan.nl
www.vrienden-van-navajeevan.nl

Postbank nr. 9155840
Kvk Utrecht: 30187278

Vormgeving en druk:
Eric Bontenbal

Bagunawa?

door Mark Bos

Sloppenfilm

Als je een interesse hebt voor straatkinderen en van mooie films houdt, ren dan snel naar de bioscoop en dompel je onder in de wondere wereld van de film *Slumdog Millionaire* (vrij vertaald: Sloppenhond Miljonair).

Even kort: je volgt het leven van het straatschoffie Jamal uit Dharavi, de grootste sloppenwijk van Mumbai. Met veel humor en tegelijkertijd schrijnende beelden zie je hoe het mannetje met veel slimmigheid zich weet te redden op straat. Hij wordt verliefd op Lathika, en wil er alles aan doen om haar terug te vinden. Dan besluit hij mee te doen met de quiz *Who wants to be a millionaire?*, waar blijkt dat hij toevallig alle antwoorden op de vragen weet. En stel nou dat Lathika zit te kijken...

De kleuren zijn prachtig, de muziek is heerlijk en de beelden van het leven in de sloppenwijk geven je het gevoel dat je er middenin zit. De film kreeg 8 Oscars, en sindsdien is er weer een opleving van interesse voor India.

Maar wat ik misschien nog wel interessanter vond aan

de film, was de commotie eromheen. Sinds kort worden er in Mumbai heuse sloppen-rondleidingen gehouden voor toeristen die het leven van de slumdogs met eigen ogen willen zien en meemaken. En bij het schrijven van deze column las ik in de krant dat de kleine actrice die het meisje in de sloppenwijk speelt, waarschijnlijk door haar vader verkocht gaat worden zodat hij eindelijk de operatie aan zijn been kan betalen. De arme man was 'ontmaskerd' door twee Engelse journalisten verkleed als oliesjeiks die haar wilden kopen.

Verder waren de reacties in India over de film niet zo heel enthousiast. Zo vond Amitabh Bachchan, de grootste Bollywood held aller tijden, dat de film wel heel erg het verschil tussen arm en rijk benadrukt. En daar heeft hij natuurlijk wel een punt. Wij genieten van het jochie dat zo slim en handig is, dat zich uit de armoede weet te redden en ook nog eens de liefde van zijn leven weet te veroveren. Dit terwijl de realiteit natuurlijk velen malen gecompliceerder is.

Voor de 10 miljoen mensen uit Mumbai die in een sloppenwijk wonen, is het winnen van de loterij en daardoor aan hun lot ontsnappen, niet meer dan een droom, te zien in Bollywoodfilms. En dus sinds kort ook in Hollywood films als *Slumdog Millionaire*.

Door dit soort berichten heeft de regisseur, Danny Boyle, besloten om een half miljoen dollar te doneren aan een straatkinderenproject in Mumbai. Een mooi gebaar, maar wel een schijntje natuurlijk op de 150 miljoen die ze in totaal verdiend hebben. Wat blijft staan is dat films als deze ons westerlingen niet echt helpen om de situatie van mensen daar te begrijpen, laat staan te verbeteren. Dat is natuurlijk, helaas, ook niet hun intentie. Maar ik zou mensen wel willen aanraden om films te kijken uit India zelf over het leven in de sloppen, zoals bijvoorbeeld *Salaam Bombay* of *Traffic Signal*. Deze films laten zien dat de 'sloppenhonden' ook zonder dat ze een miljoen winnen toch een leven proberen te leiden vol waardigheid en hoop. En dat dit ook nodig is, omdat het ontsnappen aan het leven als een Slumdog, ongelofelijk moeilijk is.

Helaas halen deze films de Oscars niet.

Financieel verslag 2008

door Eric Bontenbal

Met elkaar hebben we in 2008 een kleine € 5000 aan giften voor Navajeevan verzameld. Hieronder vindt u het overzicht daarvan en waaraan we die giften hebben besteed.

Ook dit jaar zijn we erin geslaagd de kosten zo laag mogelijk te houden. Een groot deel van die kosten hadden te maken met het bezoek van fr. Koshy aan Nederland en het daaruit voortvloeiende bezoek aan de nieuwe Duitse vereniging van Navajeevan vrienden, "Navajeevan Freundeskreis".

JAARREKENING 2008

Baten

Donateurs	4.996,20
Rente spaarrekening	561,09
Totaal	<u>5.557,09</u>

Lasten

Kosten Girotel	93,08
Bezoek fr. Koshy	167,01
Vergadering Duitsland	210,63
Overschrijven naar Navajeevan	5.000,00
Resultaat	86,37
Totaal	<u>5.557,09</u>

BALANS 31-12-2008

Activa

PB girorekening	2.416,44
PB spaarrekening*	5.161,76
Kas	15,48
Totaal	<u>7.593,68</u>

Passiva

Vermogen	7.593,68
Totaal	<u>7.593,68</u>

BALANS 31-12-2007

Activa

PB girorekening	2.617,96
PB spaarrekening	4.900,67
Kas	15,48
Totaal	<u>7.534,11</u>

Passiva

Vermogen	7.534,11
Totaal	<u>7.534,11</u>

* op de spaarrekening staat een bedrag gereserveerd van €3.550,- voor het zonne-energie project.